

LO CRIT DE LA PATRIA

SETMANARI TRADICIONALISTA.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

EN BARCELONA, trimestre . . . . . 1 pesseta
 FORA, idem . . . . . 1'25

ULTRAMAR Y ESTRANGER

Trimestre . . . . . 2'50 pessetas

Número solt: 5 céntims

ADMINISTRACIÓ:

PALLA, 31, LLIBRERÍA

LA PROPAGANDA CATALANA

25 exemplars: 1 pesseta

Número atrassat: 10 céntims

SUSCRIPCIÓ PERA COSTEJAR UN DELS 49 ESCUTS DEL MONUMENT A ZUMALACÁRREGUI.

Suma anterior.. . . .	159 Rals.
D. Lluís Trinet y Sanchez.	4 »
» Magi Martí y Barjau	2 »
D.ª Dolores Gras de Martí.	2 »
D. Joseph Anton Mestre.	10 »
» Joan Montserrat.	10 »
» Trifon Bas	10 »
» Anton Borés.	4 »
Total	201 Rals.

Continúa oberta la Suscripció.

NOSTRA CAUSA.

ER ara no tenim noticia del fallo definitiu recaigut en nostra causa criminal. Sols sabem que 'l dia 22 va celebrarse la vista á que van concorrer varios amichs personals y correigionaris nostres; que 'l Fiscal va parlar durant cinch minuts pera dir que la paraula *canalla* empleada per LO CRIT DE LA PATRIA constituía 'l delicta d' injuria, etc., etc.; que nostre advocat lo Sr. Solís va fer una brillantíssima defensa probant ab evidencia y fundantse en decisions del mateix Tribunal Suprém, que no habiam delinquit, etcétera, etc. Aixís se desprent de la relació que publica *El Siglo Futuro* y de la que per carta particular se 'ns ha fet d' aquell acte.

Tan prompte rebém noticia, sigui favorable ó contraria, del fallo donat per lo Tribunal, ja procurarem ferho saber á nostres lectors.

EN JUSTA DEFENSA.

TENCIONS personalíssimas y urgents nos han privat per breu temps de escriurer l' acostumat article en LO CRIT DE LA PATRIA. Efecte d' aixó, tractarem avuy un assumpto que á primera vista ja no es d' oportunitat, pero com certas qüestions no la perden may, y la á que aludim, per desgracia la té y seguirá tenint, la presentém desde luego á nostres lectors.

Sabut es l' afany de la prempsa lliberal decamisada y hasta á voltas de la de guant blanch, de combatre l' enemich comú ó sigui 'l carlisme y de defensar lo que ells ne diuhen llibertat, atacant ab sanya cruel, valentse de la difamació y de la calumnia, la que sens dupte podem afirmar que es la classe més respectable, ja que no la més respectada de nostra societat, la classe sacerdotal.

Prenen aqueixos lliberals com á blanch dels seus tiros y com á objectiu del seu despit á los

que están al servey immediat de la Religió, perque creuhen, y no del tot equivocadament, que sens la Religió pert molta de la seva forsa 'l partit carlista, y que per tant convé enderrocar la basse pera destruhir lo cim, sens compendre; insensats! que las forsas humanas juntas jugant en combinació ab totas las del infern no podrán jamay tirar á terra l' edifici que alsat per Deu 's mantindrà ferm y en peu mentres lo mon sigui mon. Pero, de la mateixa manera que l' enemich de l' home á pesar de la seva impotencia devant del poder de Deu, desplega sens parar, tota la seva furiosa rabia contra aqueix poder, aixís los que tenen odi á l' Iglesia y ab l' Iglesia á nostre partit, procuran desautorisar per medi de vils calumnias á los que á aquélla serveixen, pera que perdut lo prestigi dels ministres de Deu quedin anulats y sens importancia 'ls seus seguidors.

No passa dia sens que en un ó altre periódich, lliberal per supuesto, 's llegeixi un quënto, verdadera patrya sens funament casi sempre, posant per terra la reputació y honra de respectabilíssimas entitats. Aqueix procedir que 's creuria improcedent é indigne tractantse de particulars no revestits d' autoritat religiosa, 's troba natural quant hi ha lo propósit de combatre lo Clero y las Ordres monásticas.

La natural mansuetut y humilitat de la classe sacerdotal, lluny d' humillar y confondre als cobarts difamadors, los anima pera seguir avant en l' exercici de la seva infernal táctica, y deixant lo llenguatge indirecta y enigmátich se permeten senyalar ab detalls que li donan apariencias de vritat, un fet que sols ha passat en la imaginació del periodista que 'l refereix.

Preguntém nosaltres: ¿per qué las personas mateixas que veuhen ab disgust un suelto de periódich que públicament deshonna á un co-

merciant realment quebrat ab quiebra fraudulenta, llegeixen si no ab plaher, ab indiferencia al menos, la relació d' un suposat crim, delictu ó falta que 's suposan comesos per lo sacerdot A ó B, per lo Rector d' un ó d' un altre poble?

La resposta es ben senzilla; perque 'l comerciant, encara que sigui reconegut com á home de mala fe, no personifica com lo sacerdot l' enemich comú, á qui 'ls lliberals procuran combatrer en tots los terrenos, hasta á los que may deu trepitjar la gent decent y que en algo s' estima.

Algunas vegadas, los públichs difamadors, pagan part de la pena que mereixen, perque depurada á instancia de la part agraviada la vritat del fet referit, troban los tribunals que 'l quento era una verdadera calumnia, sens funament petit ni gros que li hagi servit d' apoy, y li aplican lo Códich al que ha abusat de la llibertat pera deshonrar á un próxim seu.

Nos han inspirat aquestas reflexions lo succehit poch ha ab lo respectable Sr. Rector de Sant Llorens d' Hortons, del qual, citant lloch, noms y fetxa, va contar una tan ridícula com falsa *historia* un setmanari de Barcelona.

«Fa poch mesos, diu una fulla impresa que s' ha repartit ab alguna profusió, que *La Tramontana*, paperot lliberal de Barcelona, 's va permétre injuriar y calumniar ab la forma més indecent al digníssim senyor Rector de Sant Llorens d' Hortons.

«Portat l' assumpto als tribunals, ha resultat lo que era de prevéurer: que lo inventat per la gent de *La Tramontana* era absolutament fals en tots los seus extréms, y dit paper va ser condemnat á pagar una regular suma, com á penitencia *material* per lo delictu comés. Pero ha vingut la segona part com á penitencia *moral*, que á ser possible avergonyiria á la lliberal *Tramontana*, pues arrepenit de la seva falta l' inventor del quento, s' ha retractat per medi de la següent carta que en idioma castellá ha vist la llum en lo *Correo Catalan* y en altres diaris de menos importancia.»

Copia á continuació la carta firmada per Ramon Gené, de que tenen ja coneixement nostres lectors, y diu després d' ella com á comentari:

«Lo Sr. Rector de Sant Llorens ha perdonat á l' autor de la calumnia, pero la honrada, decent, digne y, per fi, lliberal *Tramontana*, que va propagarla entre 'ls seus poch é *il·lustrats* lectors s' ha negat á publicar la retractació del Sr. Gené.

«Aquest es lo procedir de la gent que 's diu lliberal.»

Efectivament, segons se 'ns manifesta, ni una paraula de vindicació ha dit *La Tramontana* en justa compensació de la vil calumnia; res ha dit pera desagraviar á la persona ofesa; al contrari, consegüent ab la seva innoble táctica, segueix referint altres quentos de que fa protagonistas á diferents sacerdots, sols que ara ¡valent! procura tirar la pedra y amagar la má.

Un altre periódich, qual director te quatre germanas monjas y es padrí d' una d' ellas, se distingeix per lo procediment de referir pel seu compte ó ab la firma d' altres com ell, *casos* no succehits en que 's deixa mal parada la reputació de digníssimas y venerables personas.

No son desgraciadament aquestos periódichs

los únichs que fan l' ofici de detractors del próxim que no pensa com ells; *El Diluvio* y altres segueixen campanya en igual sentit, envalentonats ab la impunitat de que gosan baix lo católich (!) Govern espanyol.

Pues bé, aqueixa impunitat es la que nosaltres voldriam que desaparequés; que quant menos las consideracions que 's guardan á un ciudadá vulgar se guardin á n' els ministres de la Religió; que ja que no se 'ls venera com es degut, que se 'ls respecti ab lo mateix respecte que 's guarda á qui no vesteix hábits.

Lo succehit ab lo desgraciat Gabarró y ab la *lliberal Tramontana*, condemnats un y altre per los Tribunals, demostra que aquéstos coneixen perfectament y saben aplicar á los delinqüents los articles del Códich Penal que castigan l' injuria y calumnia; si encara, pues, se fa justicia, si per més que estiguém en plé domini lliberal la rahó s' obra pas y s' imposa á voltas, culpa es dels injuriats y dels calumniats si las injurias continúan y segueixen las calumnias; si en bona hora aquell que és víctima d' una acusació falsa procurés destruhirla emplantant devant dels tribunals á qui l' ha inventada, no viuria entre nosaltres tant de miserable com procura despullar als demás de la honra que tanta falta li fa á ell.

No se 'ns digui que 'l sacerdot, com á católich práctic que deu esser, exercita la mortificació y s' humilia devant de Deu sufrint ab paciencia las injurias que li van dirigidas; no es tal nostra opinió, ja que aqueixa humilitat y santa conformitat es causa de nous escandols pera 'ls fiels, que veuhen horrorisats com los seus pastors son víctimas de las malas manyas dels enemichs de la Religió.

Creyém nosaltres, que lluny de cumplir ab los debers del seu ministeri 'l sacerdot que veu ab indiferencia la seva honra destrossada, falta ab Deu, ab sí mateix y ab las sevas ovellas; ab Deu perque á Ell representa, y no ha de permetrer que sembli que 'l representa indignament, estant com deu estar tranquil en la seva conciencia; falta ab sí mateix, per lo elevat de la seva dignitat, que més que á un altre l' obliga á ser y semblar bó; y per fi, creyém nosaltres, falta ab las sevas ovellas, si no cuyda de presentarse devant d' ellas revestit dels atributs de noblesa, santetat y puresa que han de ser inseparables del Ministre de Deu.

Per tots aquestos motius opiném que 'l religiós ve obligat á defensar la seva honra, que per més que sigui immaculada devant de Deu, es precis que 's presenti tal devant dels homes.

Oposant en justa y ligitima defensa á la injuria y á la calumnia 'l recurs que te tot particular, de demanar á los Tribunals l' aplicació de la justicia, 's lograria, á nostre modo de veurer, no sols la vindicació de personas dignisimas injustament atacadas en la seva honra, sino un bé no menos important que aquest; la mort de no poch periódichs que sense la difamació y la calumnia no tindrían elements de vida. — *F. de P. O.*

ABSOLUTAMENT CONFORMES.

Ho estém ab nostre estimat company *El Centinela*, de Palma, que reclama pera 'ls carlis-

tas d' aquellas islas lo dret de costejar l' escut de las Balears que ha de figurar en lo monument á Zumalacárregui.

Y tan creyém just y natural que aixís sigui, que al escriurer nosaltres al Sr. Marqués de Cerralbo, president de la Junta, li manifestabam que no teniam empenyo en que se 'ns designés cap escut en particular, atés que ni un sol dels que faltaba costejar era indicat pera Lo CRIT, pero que si podia ser se 'ns reservés lo de las Balears, sempre, repetiam, que no sigui en perjudici de qui tingui millor dret.

Queda, per tant, complascut nostre colega de Mallorca en la seva justíssima pretensió.

D' una interesant correspondencia que publica nostre estimat company de Pamplona, *El Tradicionalista*, copiém lo següent, que sens dupte será llegit ab gust per nostres suscriptors:

«El dia 14 del actual salió la señora Duquesa de Madrid de Roma para Florencia, donde se proponia pasar unos dias. Durante su permanencia en Roma Doña Margarita ha sido visitada por muchísimos españoles que han quedado agradecidísimos del cariñoso recibimiento que les dispensó la Augusta Señora y del exquisito afecto que profesa á España.

«Uno de los españoles que más gratitud deben y manifiestan á Doña Margarita es un sacerdote que abandonó su patria cuando se efectuó la primera expulsion de las Ordenes religiosas. En la imposibilidad de visitar personalmente á la egregia Señora, porque los achaques propios de su avanzada edad y su falta de salud no le consienten salir de casa, encargó á una persona que visitara á la señora Duquesa y le expusiera sus respetos. Al saber esto Doña Margarita, se trasladó ella misma al domicilio del religioso, con quien habló largamente de cosas de España.

«Yo, nos dice la persona que nos escribe, he tenido la honra de visitar varias veces á Doña Margarita. Uno de los dias la encontré con su ilustre tia la princesa Máxima bordando en seda un objeto para una iglesia pobre.

«Doña Margarita ha pasado tres dias en un palacio que el príncipe Máximo posee en la campiña de Roma.»

¿Quánt será 'l dia?

¿Quin será 'l dia que ma Espanya aymada,
En mitj la gloria que 'ns desperta anhel,
Entre alegroys de la més pura aubada,
Mirará al cel?

¿Quán neixerá 'l bell jorn idolatrat,
Lo jorn qu' entre destells d' honra y grandor
Veurém ab pler de nostres pits, venjat
Lo nostre honor?

¿Quán nos darán tot lo seu clareijar
De nits la lluna, de los jorns lo sol?
¿Quán podrém á la Espanya en plers mirar
Treurers son dol?

Quan fortas llosas del oblit cubreixin
La secta lliberal, barrant sa lley,
Quan dintre tots los pits, ab fé 's lleigixin,
Deu Patria y Rey.

E. B.

UN MIRACLE.

No hi ha dubte que en aquest sigle de indiferència y materialisme farà riure à *certas* personas que 'ls contin la relació de un miracle que hasta 'ls més imparcials y despreocupats l' han qualificat de verdader y portentós.

No farém aquí la relació detallada que ha vist ja la llum en varios periódichs, perque l' espay reduhit del nostre no 'ns ho permet; pero sí que 'n dirém algo pera que lo que passà are fa pochs dias sia conegut de nostres llegidors, al mateix temps que apoyats hasta ab lo tesmini de nostres enemichs serà un reto à la impietat en general, y en particular, à tots los lliurepensadors, espiritistas y demás sectas detractoras de la Iglesia Católica.

La relació en extracte es tal com segueix:

La senyoreta donya Balbina Zabala, jove de vint y sis anys de edat, filla de D. Ignasi Zabala, alcalde que fou de la vila de Cangas (qu' es à hont succehí lo miracle) feya nou anys que estava postrada al llit sense poguerse mourer per uns terribles dolors que patia en un bras y cama esquerts efecte de unas espantosas llagas. Retornaba los aliments que prenia, deixà de fer sas funcions naturals, una fatiga ó disnea frequent l' hi impedia pronunciar una sola paraula y à més de aixó, treya molts dias grant quantitat de sanch per la boca, y s' desmayaba de cinch en cinch minuts, de modo que sos pares perdren per complert las esperansas de salvarla, à pesar de ser visitada per molts é insignes metjes.

Uns dias antes de sant Anton del present any després de haber confessat y combregat demaná à son confessor lo Pare Boneta que parlés ab son pare y 'l Rector pera fer construhir una imatge del Sagrat Cor de Jesús y donarla à la iglesia de Cangas, que no 'n tenia.

La imatge, que pesaba 30 arrobas, se construhí en Valencia y mostrant ella grant desitj de veurerla, puig no podia anar à la iglesia, se tractà de buscar un medi de locomoció pera transportarla, y habentho lograt, se portà al quarto de la malalta.

Balbina comensà à gemegar y à derramar abundants llàgrimas y després de un desmay de tres quarts, donà un crit ofegat, obri los ulls y exclamá en alta veu:

—¿Quí m' ha tocat? ¡Deu meu! ¡Estich curada! ¡Estich curada! Lo Sagrat Cor de Jesús m' ha curat.

Ab grant admiració dels presents, comensà à aixecar los antes inmòvils brassos, demaná la roba pera vestir-se y portat que l' hi fou un vestit, comensà à vestir-se per ella mateixa.

Apoyada del bras de son pare s' acostà à la imatge y permanesqué arrodillada devant d' ella.

La admiració de la familia, dels metjes, dels presents y del poble tot que comensaba à anar com en romeria à la casa, arribà al extrém.

Al moment se disposà fer una grant funció y la fama del miracle se divulgà per totas parts, sen objecte de vius comentaris.

Se feu una professó y Balbina en mitj de numerosas personas hi anà per sí mateixa y à peu sense demostrar tenir cap fatich ni estar cansada, à pesar de haber caminat dos kilòmetros.

Tal es la relació breu del miracle que ab més

detalls ha publicat nostre estimat company *El Siglo Futuro* y altres periódichs catòlics y no catòlics.

Creyém que devant de aquet fet no s' atrevirán à aixecar la veu los que diuen que 'ls miracles son romansos, puig son moltíssimas las personas testimonis presencials. La cosa passà fa pochs dias; los que dupten, facilmente poden averiguarho. Los mateixos metjes que apuraren los recursos de la ciencia y pronosticaren ja en 1886 que no viuria gayre més, poden donar relació del fet.

Pera testimonis, recomaném als catòlics la relació que del assumpto fan *El Siglo Futuro*, *El Pensamiento Gallego* y altres periódichs catòlics.

Pera 'ls lliberals, recomaném à sos *ejusdem furfuris* *La Correspondencia de España*, *El Faro de Vigo* y *El Globo*.

Creyém que pera 'ls lliberals, no serán sospitosos testimonis de tal índole.

J. S. R.

BIBLIOGRAFÍA.

Don Carlos en las Indias, por el Príncipe de Valori.—Traducció castellana publicada per *La Hormiga de Oro*.—Interessantíssima es sempre aquesta obra que va escriurer l' ilustrat príncep admirador de Don Carlos ab motiu del viatge Aquest à las Indias; pero 'l seu interés é importancia son majors avuy que 'l nou viatge emprés per lo Duch de Madrid confirmaria si fos precis que son continuats y entusiastas los obsequis que se li dedican.

Correspont admirablement la versió castellana ab l' original francès, aixís en la bellesa de l' estil com en las animadas descripcions que transportan al lector als països recorreguts per Don Carlos.

Es també d' especial importancia en aquesta obra un apéndice hont s' explican las costums, ritus y cerimonias dels brahmanisme, bhudisme y altres sectas de la India y Egipte.

Preu de la mateixa, que 's trobarà en nostra Administració, 1'75 ptas. en rústica y 2'50 en luxosas tapas.

La Gorriona es lo nom d' una de tantas preciosas llegendas del P. Coloma, que acaba de ser publicada en tomo separat, ab xispeants grabadets que aumentan l' interés de l' obreta.

Tots los escrits del P. Coloma tenen un fondo moral, que es precisament lo que dona més valor à las mateixas, pues no sols entretenen sino que ensenyan; pero la que 'ns ocupa deuria ser llegida ab preferencia per las mares de familia que consideran com à diversions innocens y sens conseqüencias, molts que no perque siguin atmesas per l' alta societat, deixan de tenir los perills que ofereixen las mateixas diversions quant no van hermozejadas ab las galas del bon tó.

Recomaném, pués, d' un modo especial la lectura de dita obreta, que 's ven en aquesta Administració, al preu de 50 céntims en rústica y 1 pesseta ab bonica enquadernació.

De Bilbao hem rebut també las dos edicions del *Mensajero del Sagrado Corazon de Jesús*,

sempre interessant, sempre nutrit de magnífichs escrits ascètics y recreatius, y sempre per tant, recomanable à las familias cristianas.

Observaciones al Diccionario de la Real Academia.—Ab aquest títol nostre amich y correlligionari don Lluís Carlos Viada ha publicat un folleto que conté atinadas observacions à no pocas paraulas qual significat que 'ls hi aplica l' Academia, no està conforme ni ab los preceptes gramaticals y lògichs de la mateixa ni ab los clàsichs espanyols de més nom.

Felicitém à nostre ilustrat amich per son treball, que creyém à de ser profitós al llenguatge nacional, si com ofereix la Real Academia té en compte las observacions que se li fassin, siguin de qui siguin y de qualsevol part que procedeixin.

També 's pot adquirir en aquesta Administració, al preu de una pesseta.

Maria Magdalena. Leyenda histórico-religiosa por A. Bravo y Tudela.—Al comensar à rebre las entregas d' aquesta obra, que publica la casa editorial de don Joan Muñoz Sanchez, de Madrid, varem donar compte d' ella, reservant nostra opinió respecte al text de la mateixa. Mes habent ja comensat la publicació del tomo segon, creyém poder fundar un judici prenent per dato lo que lleugerament hem llegit de lo publicat.

Tocant à l' estil, es conegut lo de l' autor y notable la seva ilustració, pera que tinguém que calificarlo com se mereix, de hermós y agradable.

Respecte al fondo de l' obra y à la seva ortodoxia, hem de dir que enllasant fets reals ab altres suposats pero verosímils, explica la vida de la pecadora convertida, à la vegada que interessantíssims passatjes bíblics ab relació més ó menos immediata ab la vida de Magdalena.

No volém deixar de citar lo capítol *Los Milagros*, en que, à propòsit de la resurrecció de Llatse, l' autor s' exten en consideracions que creyém del tot ortodoxas, combatent l' orgull é incredulitat dels que negan la vritat dels miracles reconeguts per l' Iglesia.

Bonicas láminas en cromo ilustran aquesta obra, que 's publica, com hem dit, en Madrid, carrer del Fúcar, número 3.

F. de P. O.

Diu *El Dia*:

«En un juicio oral verificado en Sevilla se ha descubierto que hace bastante tiempo parte de la policia de aquella capital tenia complicidad con criminales en robos y timos allí cometidos.»

Aquesta es la gent que defensa al actual govern.

Aquesta es la gent que 'l govern recompensa concedintlosi empleos.

Aquesta es la gent à qui 'ls pacífichs y honorats habitants confian la vigilancia dels interessos.

Aquesta es la moralitat que regna en la administració de la pobra Espanya à la sombra de un govern .:

Referintse al anterior suelto, continua *El Dia* sa relació aixís:

«Los autores fueron encarcelados. En la vista declaró el teniente de la Guardia civil señor Villar que dos timadores le habían revelado ante testigos que de las 5,000 pesetas robadas habían entregado al JEFE de orden público 3,500 reales; al INSPECTOR Durán 2,900 reales; al OFICIAL de escribanía 1,520 y á otro INSPECTOR García, una cantidad que no podía fijar; á Aniceto CABO de orden público, 320 reales, y que entre varios individuos de la policía, y en pequeñas cantidades, habían repartido unos 50 ó 60 duros.»

Segons se veu en lo párrafo transcrito los cómplices del timo eran dels grossos. Lo jefe de ordre públich, l' inspector, l' oficial de escribanía, altre inspector, un cabo... ¡tira peixet!

Pero al fin y al cabo se 'ls pot dispensar son procedir, atés que son *liberals servidors* d' un govern idem.

—*—

Y com si aixó no hagués sigut res, *El Dia* acaba de afegirhi aquesta *miqueta* de cosa:

«El teniente mencionado concluyó exponiendo que de sus pesquisas resultaba que en la temporada en que la policía estaba dirigida por Valdivieso se habían verificado en Sevilla timos por valor de 150,000 reales, de los cuales había tomado la policía 80,000 reales, añadiendo que esta relacion se la habían confirmado los dos procesados, asegurándole, además, como otros varios ladrones y «timadores» que ya estaban hartos de robar para la policía, siendo ellos los que menos disfrutaban de lo robado. Los hechos denunciados en el juicio ocurrieron en 1885.»

Y 'l Sr. Gobernador de Sevilla ab la seva prudencia, ab la seva previsió y ab la seva vigilancia ¿no ha pogut saber res, ni tenir indicis de lo que hace bastante tiempo que s' anaba fent?

. . . . .

Lleigeixin be lo que diuen aquestas tres ratllas y deduheixin conseqüencias.

—*—

Un estimat colega de Valencia nos proporciona aquesta *bonica* noticia:

«Ayer vimos un pasquin colocado en la plaza de San Francisco, que decia lo siguiente:

«Abajo el gobierno; república ó muerte.»

Si los agentes de la autoridad quieren verlo, está en los mingitorios pegado.»

Aixís, aixís, republicanets... comenseu á agafar la canya

y quant de la gloriosa
torneu á fer la paródia
vos farán cantá 'ls carlistas
altre cop la palinodia.

—*—

Un retallet de *El Estandarte*:

«Por nuestra parte hacemos constar que la longaminidad conservadora va siendo demasiado exagerada.»

Molt aviat te queixas, *Estandarte*.

Vejám, obra la boca... tens gana.
Veyám, ensenyam la llengua... ¡Uy qué seca! tens fam.

—*—

Los fadrins sombreroers de Sevilla s' han declarat en *huelga* y han enviat al gobernador un ofici en que entre altras hi ha la següent gatada:

«Nos.hemos declarado en huelga.

Lo que tenemos el honor de poner en su conocimiento para su satisfaccion.»

¡Podeu pensar quina *satisfacció* més gran será la del gobernador!

No hi veurá de cap ull, de goig.

Ja está vist; á Sevilla hi passen cosas molt *satisfactorias*.

Lo que no es de estranyar gaire, puig també es terra que compta ab bastans *liberals*.

—*—

Llegim:

«En Reus se están recullint firmas entre 'l comers pera elevar una exposició al govern á fi de que impideixi la introducció del esperits alemanys.»

A bon puesto van pera alcansar lo que demanan.

Será tot treball inútil.

Cabalment lo govern es alemany en esperit.

Si 'l comers de Reus pot conseguir alguna cosa, será en tal cas, un nou tractat pera que si, suposém, introduheixen una bota de esperit, en endevant n' introduheixin cent.

—*—

Diuen varios periódichs republicans que la unió de que gosa lo partit idem *casi* aventatja á la unió del partit carlista.

¿Si?

Es tanta la unió de que gosa 'l partit republicá, que per probarho, no més copiarém lo que varios colegas escrihuhen sobre 'l mateix assumpto.

Probas al canto.

De *El Vasco*:

«En una reunion celebrada por los zorrillistas de Sevilla, han desautorizado por 61 votos contra 38 al periódico de su partido *El Baluarte* y á su director Sr. Gironés.

Los zorrillistas de Barcelona tampoco andan en buena armonía. Varios delegados de los comités de Barcelona, Sabadell, Vich y Arenys de Mar, han publicado una protesta contra algunos de sus correligionarios por abusos en la constitucion de la mesa ante la cual debia verificarse la eleccion de comité provincial del partido.»

¡Quina unió més perfecta!

Aixó encanta.

—*—

Un altre retallet ó una proba que dona un periódich dels del turró:

«Parece que anda el diablejo de los celos entre los redactores de *El Porvenir* y los de *El Pueblo*, con motivo de preferencias que unos y otros apetecen y de derechos que por entrambas partes se alegan.»

Si aquí presentém més de un botó pera probarho ¿qué tal será la mostra?

Y lo mateix passa entre 'ls posibilistas.

Los uns pel *Lloro*, los altres per *Orcasitas*.

¿Es aixó lo que tant ponderan y per lo que tant alegroys están los republicans?

Bon profit los hi fassi.

Batllori Picafort.

J. G. *Colluspina*.—Lo seu escrit no serveix.
J. P. *Mataró*.—Gracias per las noticias comunicadas.

UN DESTERRAT.—Lo de vosté no convé.

RAPE.—Nos agrada 'l seu estil, sobre tot tractant assumptos d' actualitat.

J. P. y J.—Lo judici que del seu treball «A don Emilio Castelar» ha fet lo redactor que examina las poesias, es lo següent:

Estrofas hi ha que son bonas,
Estrofas hi ha que son malas,
Com no hi ha armonia ab totas
Lo mellor es no insertarlas.

L. C. *Berga*.—No fa per casa lo que 'ns envia.

UN CARLISTA.—Procurarém publicar los seus treballs de barrina.

A. M.—No es prou correcta la seva poesia, y per tant no pot publicarse.

A. de S.—Gracias per la seva atenció.

UN AYGUADER.—Bona es la seva poesia, pero careix d' originalitat y per aixó no 's publica.

N. N.—Al peu dels seus *Cantars* se llegeix V.º M.º Ja 'ns pot entendre.

C. D.—No 'ns acaba de agradar son últim treball, lo que sentim, perque tenim interés per correspondre á la seva bona voluntat.

I. V. *Centellas*.—No publiquem la seva poesia, per atrevida y exposada á denuncia.

V. B.—Trobém la seva bonica poesia *Microbis*, que ja no es d' actualitat.

M. C. de L.—Quedarà complascut en tot lo que demana.

M. B. y C. *Vich*.—Serveixis enviar la llista de sus cripció, pues probablement ja quedarà cuberta ab la de vosté.

Cregui que estém molt reconeguts á los seus esforços en favor de nostre periódich.

L. D.

ANUNCIS.

EPISODIOS TRADICIONALISTAS.

ALBUM DE PERSONAJES CARLISTAS
con sus biografias,

por D. F. de P. O.

Acaba de publicarse el cuaderno 5.º, con los retratos de los generales Val-de-Espina y Cervero.

En prensa el cuaderno 6.º, con los retratos del señor Conde de Caserta y del general Fortun.

OBRETA NOVA.

FORA DE LA IGLESIA CATÓLICA NO HI HA SALVACIÓ.

Opúscol premiat ab una ploma de plata, en lo qual s' hi ha afegit una dedicatoria als católichs intranzigents, posantlos al *Kirie* més alt, ja que 'ls liberals se cuidan de *rebaixarlos* tant com poden pintantlos ab uns colors més negres... que 'l carbó. També s' hi ha anyadit un prólech aconsellant á tots los católichs que 's fassin intranzigents, en qual prólech se demostra que la intranzigencia es companyera inseparable de tota clase de veritats; mentres que 'l liberalisme es fill del error, tenint com té per pare á Llucifer, ja ell va ésser lo primer liberal.

Dita obreta té la aprobació de la Autoritat eclesiástica, y es escrita per Joan Martí y Trenchs, autor de *La Boyra*.

Se vent en aquesta Administració, al preu de 2 rals.

Imp. de Bertrán y Altés, Pelay, 6, baixos.